

[Behnke]

banken, opsparingen skal forøges, og hvad man nu ellers siger. Alt sammen løftede pegefingre over for befolkningen.

Jeg synes ærlig talt, at regeringen må se at få fejtet for sin egen dør, når der, fra finanslovsforslaget bliver fremsat i august måned, og frem til tillægsbevillingslovsforslaget bliver fremsat, er sket et skred på 28 mia. kr. Så er der grund til at understrege, at det altså ikke alene er fru Jensen og hr. Jørgensen, der har et for stort forbrug – hvis de overhovedet har et for stort forbrug – men det er i sandhed staten, der har et alt, alt for stort merforbrug.

Det er interessant, at Finansministeriet den 15. februar har oversendt et notat vedrørende statsfinanserne i 1989, hvori det hedder:

»Forøgelsen af dagunderskuddet bør ses i sammenhæng med udviklingen i den private sektor, hvor et reelt fald i forbruget og den forøgede private opsparing har ført til et øget dagunderskud, men samtidig også til et reduceret underskud på betalingsbalancen.«

Se, det er jo interessant. Nu har befolkningen gjort lige præcis det, regeringen gerne ville have befolkningen gjorde, nemlig at begrænse sit forbrug og forøge sin opsparing. Og hvad er så resultatet? Det er selvfølgelig, at statens indtægter fra skatter og afgifter osv. falder, arbejdsløsheden stiger, og udgifterne til sociale pensioner osv., udgifterne til renter af statsgælden stiger.

Det er det, der bringer ubalance, og det må få regeringen til, når den nu selv er i stand til at erkende det, at se, at det altså ikke er det private forbrug, der er for stort, tværtimod. Havde der været et større privat forbrug i 1989, så havde vi også haft nogle større skatte- og afgiftsindtægter og som følge deraf måske et knap så stort underskud, som tilfældet er.

Så er der spørgsmålet om betalingsbalancen. Der er nok ingen tvivl om, at det, der gjorde, at betalingsbalanceresultatet blev, som det blev i 1989, var, at der i udlandet, specielt i et land som Vesttyskland, var underkapacitet. Man har været i stand til at opsuge produkter fra Danmark.

Og så viste det sig jo her forleden dag, at det bl.a. var, fordi Aage V. Jensen døde og fru Jensen valgte at flytte tilbage til Danmark og medbringe 1 mia. kr. Så når Danmarks Statistik fremover opgør den slags og man korrigerer for sæsonudsving og man korrigerer for salg af ski-

be og fly osv., så kunne det være, at man også skulle korrigere for, hvorvidt der er enker eller andre, der flytter tilbage til Danmark og tager store summer med sig. Var enkefru Jensen ikke flyttet tilbage til Danmark, så var betalingsbalanceunderskuddet for 1989 desværre blevet endnu større, end tilfældet er.

Fremskridtspartiet kan ikke tilslutte sig tillægsbevillingslovsforslaget. Vi har i Finansudvalget stemt imod en lang række aktstykker, som vi mener var unødvendige, og vi synes, det er endnu mere kritisabelt, at der er tale om et så stort overforbrug som hele 28 mia. kr. Vi siger nej.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne sige, at jeg deler hr. Behnkes bekymringer over, at skønnet afviger så meget. I forhold til det skøn, der forelå, da finansloven for 1989 blev vedtaget, er der en forskel på 18,7 mia. kr., og det synes jeg også er for meget.

Omkring to tredjedele af dette beløb kan henføres til konjunkturudviklingen og det forhold, at vi har haft en lavere vækst i samfundet i 1989 end forudsat. Det kan man ikke rigtig klare ved hjælp af finanspolitik, tillægsbevillinger osv. i Finansudvalget. Det drejer sig om, om vi får skabt vækst i samfundet, sådan som vi har forudsat, og det satser vi på, det regner vi med sker i løbet af 1990.

Det, finansministeren specielt må være opmærksom på, er selvfølgelig, om det udgiftspolitiske måltal bliver overholdt. Og man må desværre konstatere, at det blev det ikke for 3,5 mia. kr.s vedkommende, og man må endvidere konstatere, at ud af dette beløb drejede det sig for de 2,1 mia. kr.s vedkommende om udmøntede budgetreguleringskonti. Det har jeg tænkt mig som finansminister at tage ved lære af både i forbindelse med opfølgningen af den finanslov, der er vedtaget, og i forbindelse med forberedelsen af den næste finanslov, for det er klart, at vi må have styr på de udgiftspolitiske måltal.

Men det er altså også min vurdering, at det rent faktisk vil lykkes fra 1989 til 1990 at nedbringe de egentlige statsudgifter med over 4 mia. kr., altså med omkring 2 pct. Det synes jeg så vi sammen skulle glæde os over.

Behnke (FP):

Jeg er da godt klar over, at finansministeren er i den uheldige situation, at han i bogstavelig-